

SLOVENSKI NAROD.

Iskaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter večja po pošti prejemani, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na doma se računa 10 kraje, za mesec, 30 kr., za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake večja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemani za četrt leta 3 gold. — Za oznani se plačuje od četiri- stopne petič-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Mokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opravištvu, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznavila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Našim gg. naročnikom,

kateri še niso naročnino poslali, zopet živo ponavljamo svojo prošnjo, naj kakor brž mogoče plačajo. Listovo izdelovanje, tisk, papir, kolek, pošta, — vse nas stane drag denar, in naši administraciji je škoda velika, ako nekateri gg. naročniki točno svoje domorodne dolžnosti ne storé, in vplačevanje naročnine odlašajo.

Ob enem zopet izrekamo drugo nujno prošnjo, naj vsi prijatelji našega lista mej svojimi znanci in posebno po vseh javnih lokalih razširjajo „Slovenski Narod“ s tem, da se ljudje nanj naroče in mi tako večjo podporo in večjo gotovost obstanka dobomo. Nobene gostilnice, kamor le kaj Slovencev prihaja, ne bi smelo biti, kjer ne bi naš edini slovenski dnevnik naročen ne bil. Za to naj gostje skrbé. In nobeden pristaš naše narodne stranke, ki zmore na mesec en goldinar za naroden list žrtvovati, ne bi smel malomarno reči: „saj ga tu in tu lahko berem.“ V denšnjih izredno hudih narodnih borbah je naroden dnevnik silno potreben. A izhajati more le, ako ga vsi svobodomiselnih narodni Slovenci podpirajo in mu vedno več podpornikov pridobivajo. Naroči se lahko „Slov. Narod“ z vsacim dnevom počenši.

V Peterburgu 26. febr.

[Izv. dop.]

Bolj nego kedaj so obračali pozornost našega občinstva nase važni, in kakor se kaže še ne dokončani dogodki v Evropi in Aziji. Podgorica je sedaj vsej čitajoči publiki znano mesto in še ne enkrat se bode natisnilo v časnikih, ali pa ga bode doletela še večja čast, da bode zapisano v sodnijsko knjigo zgodovine. Vsi brez razločka, so krepko stali naši listi za Črno goro in terjali zadostenja za prelito kri, odločno pa odsvetovali od krvave razprave iz lahko razumljivih uzrokov. Angleži so sicer zopet obnovili po stari dobri šegi razne, kakor oni mislijo, psovke, da je namreč knez Nikolaj Črnogorski vazal in še več: penzioner ruskega dvora, da ruski rublji svojo silo in veljavo kažejo na Balkanu itd., naši so pa blagorazumno molčali, ker so take reči užé sto in stokrat ovrgli.

Nič manj ko drugod je tukaj osupnila zmena ministerstva v Belgradu, in „Golosu“ se piše iz Carigrada, da bi nemška želja v Berlinu in turška na Bosporu bila, če mogoče prognati Milana iz Srbije in na njegovo mesto posaditi Karagjorgjeviča, in da bi se temu nikakor ne upirali tudi v Pešti, ker K. je znan, da rad ustreza i v Carigradu i v Pešti i v Berlinu. Dalje pravi

dopisčik, da osoda Milana zavisi le od tega, ali se bodo ustavili v Peterburgu takemu planu ali ne.

Kakor Byron je avstrijski nadvojvoda Joan Salvator čez noč postal vsem Rusom izvesten, in njegova brošura je povsod pri nas naredila globok vtis. Lahko si vsak misli, s kako zadovoljnostjo so naši ljudje brali gorko priporočanje tesne zveze Avstrije s slovansko Rusijo, katero so nekdanja Dunsji tako zasramovali, s kakim zadoštenjem so izvedeli, da je ta zveza edino rešiteljna za Avstrijo iz požrešnih krempljev pangermanizma doli do Adrije, kateri brez vsake maske nesramno kliče, da mora Trst biti za vsako ceno luka po vsem svetu gospodujočega nemškega brodovja. Listi celo vedo povedati, da je brošura tiskana z znanjem in vednostjo avstrijskega cesarja. „Novoje Vreme“ pa trdi, da zveza treh cesarjev je užé silno potresena in je bode menda kmalu konec.

Tudi v Aziji se reči zamotujejo. Hivinski Han, v zemljah katerega krvavo gospodujejo Turkmeni, bode zavoljo slabosti svoje vlade kmalu primoran za rezidenco izbrati si kako malo srednje-rusko mestice; v Afganistanu pa Angleži žanjejo žetev, katero so mislili nam sejati, kar jih je naredilo tako hude volje, da trdé, da je koncesija, katero je dal perzijski Šah ruskemu društvu, približilo Rusijo za 500 milj k vostočnemu vprašanju. Ta huda kri je menda tudi prouzročila znani odgovor na povabljenje tukajšnjega kabineta k nadaljevanju Brüselske konference. Naši diplomati sicer upajo, da se jim posreči tudi brez Angličanov dovesti delo do konca, kar bi bil najboljši odgovor na nedoverčivost Anglije. K.

Iz Belgrada 26. febr.

[Izv. dop.]

Politična situacija žene pri nas očitno na katastrofo. To je sad vmešanja tujih konzulov v naše domače zadeve. Pri nas se tépeta in za prvenstvo potezata zlasti pruski in francoski upliv. Naš knez je osobno bolj za Francoze zavzet, nego za Pruse. On je bil v Parizu odgojen, in vtisi, prineseni iz Francozkega, so odločilni za njegove francoske simpatije. Valjda mu je pri njegovem zadnjem bivanju v Parizu tudi Mac-Mahon kaj posebnega na uho povedal. Euketno zapostavljenje pruskega konzula za francoskega, je Bismarka tako razsrdilo, da je celo Avstro-Ogersko in Rusijo pregovoril, da ste ž njim vred na odstop Čumičevega ministerstva pritiskale. In odpust Čumičev je bil za občutljivo Prusijo gotovo naj sijajnejša zadovoljščina. Popustljivost kneževa je znamenje slaboče njegovega značaja ter vtegne

za Srbijo in za kneza samega osodepolnega postati, kajti politična situacija, ki se je s tem ustvarila, tirja ne samo krizo nego vprav katastrofo. Za Srbijo nij to nesreča, da je mlada državica, nego to je denes njena nesreča, da ima mladega neizkušenega, neneergičnega kneza. Nevarnost, ki jo denašnja naša politična situacija v sebi nosi, odseva in odmeva tudi dosta jasno in glasno v razpravah naše skupščine. Knez je naše opozicijske skupščinarje na „audiendum verbum“ k sebi pozval, ter se ne samo entaktno nego celo osorno proti njim ponašal. Nasledek tega je, da opozicija v skupščini z vsakovrstnimi ostrimi interpelacijami vladi krepelje pod noge meče, ter da se je celo predlog o reviziji ustave stavil. Naša denašnja skupščina nij več, kakor so vse poprejšnje bile, zbor kmetov in kneževih uradnikov, ki so vsemu prikimali, kar koli jim je vlada predložila. Naša sedanja skupščina ima celo (? Ur.) zapadno-evropsko parlamentarno lice. V nobenej z poprejšnjih naših skupščin se niso pojavile politične stranke. Skupščine sklicavale so se samo za to, da so vladne naredbe, pro forma potrjevale, in kadar je to storjeno bilo, poslali so se skupščinarji zopet domov. V denašnji skupščini pojavile se se prvokrat politične stranke po zapadno-evropski obliki. Mi imamo v njej konservativce in liberalce, monarhiste in republikance in še celo komuniste! Večina skupščine je liberalna in za akcijo v vnanjej narodnej politiki. Ona misli, da je Srbija za akcijo dozorela in dosta jaka. Popustljivost kneževa v vprašanji trdnjave Zvornik nasproti Turkom, in v opuščeni Čumičevega ministerstva ste kneževim simpatijam pri srbskem narodu hud udarec zadali. Tudi knezu se podtika nakana, da hoče v Srbiji plemstvo ustvariti, in s pomočjo plemiške oligarhije svoj prestol utrditi. To nakano je baje užé Garašanin pod Aleksandrom Obrenovičem izvesti hotel, a mu je spodletelo. Srbija ima dvoje, kar jo pred drugimi evropskimi državami odlikuje in to, da nima plemstva in državnih dolgov in deficita. Z uvedenjem nepotrebne plemstva bi brž ko ne tudi državni dolгови in deficit v deželo prišli, česar nam bog čuvaj.

Politični razgled.

Nouranje dežele

V Ljubljani 3. marca.

V nedeljo so imeli „naši“ ministri posvetovanje. „N. Fr. Pr.“, ki to pripoveduje, ne ve o čem so se posvetovali, najbrž, misli, o odgovoru na Faxovo interpelacijo, o tem kaj s Heinom stori, in o telegramih, kateri so se v Ofenheimovi stvari uradno falsificirali. — Tudi potrjuje „N. Fr. Pr.“ to, kar je včeraj naš dunajski dopisnik užé

povedal, namreč, da je bilo 72 ustavovernih poslancev pri Auerspergu na zaupno posvetovanje poklicano. — Telegram v „Triest. Ztg.“ pravi, da se vest ne uresničuje, ali da je čisto izmišljena, da bi postal Žvegel naslednik Banhansov.

Ogerska deakovska stranka je v posebnem zboru 1. marca sklenila zediniti se z levico in vlado podpirati. Sennyey je pa dejal, da je Wenkheim-Tiszov program neizpeljiv.

Vnauje države.

Iz **Peterburga** se poroča dunajskemu „Tagblattu“, da ima ministerstvo v rokah dokaze, kako grof Beust agituje v Londonu proti Rusom. Vesti o tej zadevi se objavijo uradno.

O delavnosti poljskih društev na pruskem **Poznanjskem** je zaznamenjati le veselo. Minoli teden so imela narodna društva dan na dan občne zборе, ki širijo svojo činnost po celem poznanjskem velikovojvodstvu. Nekatera izmed društev mnogo pomorejo do utrjenja narodne stvari in poljskega mišljenja. Vrsta teh občnih zborov se je pričela 25. m. m. z občnim zborom društva poljskega v podporo gospodarskih uradnikov v poznanjskem velikovojvodstvu. To društvo ima uže ustanovnega kapitala 17.000 tolarjev. Častni člani so večinoj velikoposestniki, ko nasprotno gospodarski uradniki kot pravi člani dobivajo od društva podporo, kadar nimajo hrane. Drugi dan je imelo občni zbor društvo dr. Marciekovskega v podporo šolske mladine, ki traja nže 30 let in ima zakladnega kapitala 30.000 tolarjev, in 15.000 tolarjev dohodkov. Namen njegov je bil vselej, da bi preskrboval talentiranim mladeničem iz poljskih nepremožnih krogov, sredstva, da bi jim bilo moč, posvetiti se študijam na univerzah, akademijah itd. — V sredo in v četrtek je bil občni zbor gospodarskega centralnega društva za velikovojvodstvo poznanjsko. V soboto je bil občni zbor poljskega izobraževalnega društva, katero je narodna stranka poljska založila pred 3 leti, v to svrhu, da bi se izobraževala nižje vrste poljskega prebivalstva v narodnem smislu. To društvo ima imenja v gotovini 17.000 tolarjev. Bismark torej niti teh Poljakov ne bode germaniziral.

Pri volitvi senatorjev v **francoske** narodnej skupščini bode baron Alfons Rothschild stal na kandidatnej listini treh skupin levice na prvem mestu. Odkritosrčni rodoljubi republikanski hočejo tim načinom izkazati njemu narodno hvaležnost, ne glede na to, da so Rothschildi prijatelji orleanistične rodbine, ki se nikdar nij pomirila z cesarstvom. Prebivalstvo ne zabi nikdar vedenja bratov Rothschildov pri obleženju; oni so razdali milijone revnim in potrebnim, ter so stali v vrstah narodne brambe na pariških gradbah. To postopanje jih je tudi obvarovalo popolne neporušenosti od komane. Po končanej vojski je deloval baron Alfons z Thiersom, stoje na njegovej strani in podajaje mu vse svoje izkušnje stran milijardnega plačila, trgovinsko spojenje in celo denarno moč vseh Rothschildovih firm z veliko nesebičnostjo in skromnostjo, kar Thiers vedno ginjen rad omenja. Baron Alfons je nekako dedični vladar francoske banke. V njegovej osebi priznavajo republikanci tudi velike zasluge banke za narodno brambo in za hitro privedenje milijard nazaj v Francijo, ki so se izplačale Nemčiji. Ta volitev ima biti dalje dokaz vzajemnega zaupanja mej kapitalom in mirno, delavno demokracijo.

Dopisi.

Z Notranjskega 1. marca. [Izv. dopis.] V 25. številu „Slovenca“ sem čital v uvodnem članku „conditio sine qua non“ o spravi mej slovenskima strankama. Da-si se sploh ne maram utikati v domači prepir, (in tudi nam je ljubše, ako čestiti gospodje dopisniki pišejo stvarne dopise, a ne po-

lemičnih. Uredn.) vendar si dovoljujem na gori omenjeni članek nekoliko odgovarjati. Pred vsem naj povem, da je ta prepir jako nepotreben in izvira le iz prevelike ekstremnosti. Posebno „konservativna“ stranka v svojej ekstremnosti gre jako daleč, kar nam svedoči baš gori omenjeni članek. A tudi nekateri posamezni njeni udje, so šli morda kedaj tako daleč, da jim nij mogoče slediti. Nekateri so — to se ve, da v ognju hude borbe — mislili, da je baš to „svobodomiselno“, če zabavljajo „farjem“ itd. A po mojih mislih je to le „nemški“ liberalizem. Slovenec naj bode pošten, bodi si liberallec ali konservativlec! „Vsakemu svoje“ naj bode naše geslo; mi si mislimo to, drugi naj si mislijo, kar jim baš drago, a nobenemu ne usilujmo svojih mislij! To je pravo, liberalno!

Čudno se mi pa zdi in ošabno „Slovenčevo“ zahtevanje, naj mi samo mislimo, a pisati in govoriti ne smemo po svojih načelih. Stranka torej, h kateri se šteje z malimi izjemami vsa narodna inteligenca, ne sme pisati svojih načel, a stranka, ki obstaja le iz duhovnov in nekoliko redkih fanatiziranih menj izobraženih ljudij pa slobodno svoja načela bi trosila mej naš narod, katerega sinovi smo mi, kakor oni. Stranka, ki po večini nij najprvo narodna, zahteva od nas, da mi narodnjaki spravimo svoja jadra, ter jej javno slepo ubogamo. Stranka, ki je spravila dokaj letargije mej naš narod, zahteva od nas, naj ga pustimo v miru počivati, da bode najrajše dajal krvavo zasluženi denar samo za nove zvonove, za nove cerkve, farovže, itd., ter tako še bolje ubožal. Gotovo spadam mej tiste, kojim je slovenska narodnost prva in potem stoprv liberalizem, a pod tacimi sramotnimi pogoji ne bi nikedar hotel podati roke. (Mirnejši in pametni narodni duhovniki tega tudi ne zahtevajo. Uredn.) Narod životari na svetu in dela za svoj svetni blagor. Nikomur ne bodo „pohane“ piške v usta letele, če bode samo po „božjih“ potih hodil in molil.

„Pomagaj si sam, pomagaj ti bode bog“, to se pravi po domače, da naj se sami na se zanašamo in delamo. Zraven tega pa naj vsak še moli, kolikor mu drago. Nikdar še nij narod prišel do blagostanja, ki je le čakal, da bode uže „bog dal“. Trudili so se narodi in delali ter napredovali in potem stoprv so bili srečni. Bili so baje za napredek. „Kdor stoji mirno, ta propada“ in če naši konservativci hote od nas, da bi mi pustili naš narod v miru počivati, svoje prepričanje zatajevali, tedaj so res v prvi vrsti klerikalni, a potem stoprv nekoliko — narodni. (O tem smo uže govorili, pa o priliki še bodemo mirno besedo, da si se ne radi ponavljamo. Uredn.)

Od Mirne na Dolenjskem 28. febr. [Izv. dop.] Ker se je do sedaj odtod o zadnjih volitvah v trgovinsko in obrtnijsko zbornico molčalo, naj ne misli svet, da smo z našimi nasprotniki popolnem na čistem. Izvedeli smo marsikatero, koje bo treba zabilježiti v anale krute borbe z dušmanom, kateri ne pozna, ali pa neče poznati pravice, ki nam pristujejo po natornem zakonu in po državnih postavah, potrjenih s peresom svitlega našega cesarja, potrjenih za to, da se denarnim in krvavim davkom težko otovor-

jenih Slovencev zagotove, državlanske pravice, a ne, da bi krivični naši protivniki, ki nimajo betvice čuvstva za pravo svobodo in napredek naroda našega, od katerega se pitajo in rede, teptali bi nas, ter s svojim brez zakonitim vedenjem tirali nas v pogibelj pripravljajoč naše lepe slovenske dežele za nemški prusijanizem, ki naj bi nas pogoltnil s svojim nenasitljivim žrelom.

Ker se sedanji naš čas do sedaj brez zakonstvu, sleparstvom in goljufigam še nij stavil v bran, temveč ga kolikor mogoče podpiral, da si tako za trenotek osigura nadvlado nad nami Slovenci, je kazno, da smo morali propasti, a propali smo častno; kazno je tudi, da nam pod takim časom še ne posije soluce blagodejne državlanske svobode, temveč, da smo robi, dokler nas ne osveti zgodovina, ki pazno zaznamuje grde čine klike, ki se več ne sramuje javno se izjavljati, da nas hote spraviti pod peto tujčevu po vsaki ceni, če tudi z najžrnejšimi sredstvi. Dogodivščina bode neizprosljivo korčila preko stranke, ki se vzdržuje z nenaravnimi sredstvi, vzemši soboj nekaj potez, ki bodo našim, uverjeni smo v lepšem položaji živečim potomcem kruto nepravilnost nemškutarjev kazale.

Uže se začenja razpletati jako zamotana štrena nemčurske prekanljivosti; uže vam pada raz obraza krinka poštene (?) vaše politike ter osvitljeva z čudnim bleskom vaše lokave kreposti, s katerimi ste dolgo let slepili poštene misleče; uže se obrača meč proti vašim lastnim prsom, kojega ste namerjali zasadi v prsi našega naroda, uže občuduje celi svet, kako malo poštenosti se v onih vaše stranke nabaja, koji so se drznili biti voditelji narodov, a mesto služiti narodom, in pospeševati njih blagor in srečo, obračali so tujemu elementu na dobiček naš svet, uže padajo iz prestolov korifeje vaše vlade otvorjene s sramoto pred celim svetom — evo vam miglej, da ko pride doba, in prišla bode gotovo, se tudi vam ne bode prizaneslo, tudi vi pridete na vrsto, gorje vam takrat. Podjarmil nas nij besni Turek, podjarmile nas bodo še manje vaše sleparije in nezaslišane goljufige, s katerimi ste še bolj oskrunili vaše uže omadeževano poštenje. S tacimi sredstvi pospešujete sami pad vaše lastne stranke, — edino za to vam bodemo tudi hvaležni.

Z Dunaja 27. februarja. [Izvirni dopis.] Velikanska pravda, ki je vse zanimanje za javnost absorbirala, ki je storila da so se državljani in posebno dunajski le o ujej pogovarjali in stavljali male in velike svote na nje izid, je končana, Ofenheim otet moralne smrti.

Mož, izvrsten zastopnik judovstva, ki na Dunaji nij majhenega upljiva, ki pa nikjer in nikdar ne pozablja, in če se še toliko brezverno dela, svojih svojcev, zagovarjal je principe modernega, t. j. židovskega pridobljevanja bogastvo pred sodom, zagovarjal izvrstno ono podlogo, na kateri stoji po celem svetu raztrošen, rafinirano inteligenten rod Manihejcev in Izraelov. Nij se čuditi, če je v sodišči in pred sodiščem zbrana velika množica ljudij rezultat 36dnevnega zasedanja sprejela z veseljem, da — z burnim veseljem; nij čuda, če se je beseda „nekriv“ z brzojavno hitrostjo širila po našem velikem mestu in da so se veselja solze prelivale in se veselja židovje poljub-

ljavali in le delovca žuljeva pest krčevito jezno se stiskala. — Ofenheimova pravda je javljala zanimiv po celej zgodovini očitvidni se boj dveh velicah strank; kazala je dvoboj mej bogato in ubogo klaso; bogastvo zmagalo je nad zastopništvom koristi poštenega dela in prava njegovega. Naš kazenski zakonik je res dobro uže zastarel in minister Glaser, — če ne pojde kmalu — dobro stori, ako ga preustroji po menjajočih se s časom principih o pravu in marsičem družem; po zraku plavajo manj stroge definicije o tej ali onej stvari; kar je ožak za lopovstvo smatral, misli zarod prav naravno v časih, v katerih je, kakor pri nas v Avstriji pravica prišla uže tu in tam na boben, kakor je c. kr. Lamezan dejal; prav naravno je, da polovica prebivalstva našega stolnega mesta, ki v vriščajih tlačnega avstrijskega Slovanstva ne sliši glasu po pravici klicočih prs, tudi v možeh Ofenheimovega kova nahaja le može, ki svojih zmožnostij ne pokopavajo. Vojska poštenega dela nij še dovolj organizirana; mišljenje korumpiranih „izobraženih“ krogov in judovskih nemških časopisov, kateri zadržni so takaj velikanska moč, kateri javno muenje delajo in popravljajo, vkužuje i tu pa tam nahaja podjarmljene klase; omotice zatoženca, — sodniškega predsednika, več dnij odmora zaradi tega — usmiljenje — pismo barona Heina Wittmanu — in zmaga zastopnika novodobnega bogastva bila je lahka v tacih razmerah. Nad izidom pravde je veliko ljudij veselo, ali prav dosti tudi ne, ki pravijo, da človek veliko doživi, če dolgo živi. Pridejo drugi časi in morebiti govori bodoči zgodovinar o naših časih s črnimi barvami, morebiti pove potomcem, da je bil naš čas prav suh tacih mož, ki po ravnem potu v boji za večjo skupino osrečevalne ideale doplezajo do česti in slave, da so v tem času le ljudje imponirali, ki so zaradi goljufige stali pred sodnijo, da je pot do slave označena po kazenskih paragrafih, kateri o političnem mučenstvu nič ne vedo.

Domače stvari.

— (Volitev deželnega poslanca na Notranjskem) je razpisana na 3. aprila 1875.

— (Deželni načelnik kranjski g. Vidman) je bil na Dunaj poklican in je naglo odpeljal se včeraj z brzovlakom.

— (Umrlo) je v Ljubljani meseca februarja t. l. 107 oseb in sicer 57 možkega in 50 ženskega spola.

— (Čudni Samaritani.) Piše se nam z Dolenjskega: Ker vam še nobeden št. Ruperških dopisnikov nij poročal, kar se je zgodilo 16. pr. m. v št. Ruperškej občini naj vam jaz pišem o naslednjem dogodku. Onega dne — tako mi je takoj drugi dan, ko se je oni dogodek pripetil, pripovedoval mož, zelo zavzet, da se kaj takega more zgoditi pri hiši, katere gospodar je sicer hud nemškutar a drugače ne zlobnega srca, vsaj, kakor se je kazalo dosedaj; onega dne torej se pri št. Ruperškem županu Dolarju Janez Kos iz Bojanke napije žganja. Ko je K. na večer istega dne hude pijače popolnem omamljen in brez zavesti v hiši Dolarjevej zgrudil se na tla, sunejo ga ondi čez prag na prosto pred hišo. Noč je bila zelo mrzla. Ker nesrečnežu niti človekoljubni (?) ljudje

nijso bili ne toliko v pomoč, da bi ga bili vsaj v toplem zavetju pustili, bilo je še manj pričakovati, da nesrečnežu prizaneso mrzla noč. Zjutraj prihodnjega dne ga najdejo vse otrpnenega isto tam, kamor so ga zavalili prejšnji večer. Čeravno so čutili, da ima K. še iskrico življenja v sebi, ne spravijo ga v hišo na toplo, ne trudijo se, da bi mu rešili življenje, ki visi le še na niti, temveč vlečejo ga kot živinčeta, uže veste kacega — v mrzli hlev, češ tu naj se „sčajma“ sam. Celo dopoldne bil je brez vse pomoči. Popoldne bil je mrtev. Sedaj še le zapove mogočni Dolar, naj mrtvega deno na pod, dokler ne pride truga zanj, da ga odnese v mrtvašnico. Nesrečnež je bil okolo 30 let star, osobenjak oženjen in zapusti več nedoraslih otrok! Bil je gostokrat pri g. Dolarji kot dnevni delavec. Ali se je slučaj naznanil sodniji, še nijsem slišal.

— (Iz Trsta) se nam piše: Tržačani ki sploh nijmo zime vajeni, imamo letos prav divjo zimo in skoraj mesec dnij hudo burjo. Danes (2. marca) ko to pišem dorasla je do vrhunca, da se skoraj ne more po ulicah, ako ravno so na bolj nevarnih krajih vrvi privezane, da se človek drži. Dopoldne vrgla je burja neko veliko trgovsko ladijo, ko je potrgalo verige s katerimi je zasidrana bila, na kamenje pod svetilno ter jo nasadilo na voboje. Parniki, kateri so došli, imajo mnogo opraviti, da se nevarnosti branijo, v luko priti pa dosedaj nij mogoče, ker burja morje zanaša kakor da bi sneg pobelil. Vsa Adrija je v dimu in v razburjenih valovih. Na svetilni je bila celo dopoldne zastava, „na p o m o č“ razobešena, da so pomorski čuvaji in piloti hiteli na pomoč zdaj ene, zdaj druge ladiji; do nekaterih na visokem morju se nij moglo priti in so bile pripuščene osodi. Zraven tega pa nas je ustrašil še grozoviti ogenj v novem delu mesta ker je gorela neka zaloga olja in delalnica sodarska. Nevarnost je bila toliko še večja, kjer se proti ognju po ulici nij mogel nihče bližati zaradi vetra in dima. Sedaj se še ne more poročati je-li kdo izgorel, ker je ogenj, ako ravno je dopoldne, tako nastal, da je bilo težko rešiti se. Že ko sem končal začelo je grozovito z snegom mesti, da se ne vidi sto korakov daleč, starega snega pa imamo še na kupe po ulicah, ker ga ne morejo tako hitro stran spraviti.

— (Iz Žitarevasi na Koroškem) se nam piše: Tukaj v Junski dolini je pri natiemanji poslov navada, da kogar gospodar v službo vzeti hoče, v krčmo pelje, tam zanj piti in jesti plača, ter pri tej priložnosti tako imenovani „likof“ da. Kako pa je ta navada posnemanja nevedna, kaže sledeči slučaj: Kmet Hirzel se snide v tem namenu v gostilnici z neko deklo, katera mu oblubi k njemu služiti priti, na kar jej kmet precej „likof“ da. Dekla vendar bankovcev nij shranila, ampak vedno v roci držala, pa pridno jedla in pila. Ko se je pa do dobrega najedla in napila, ter čutila, da kmet nij volje še dalje sedeti, vrže mu bankovce nazaj, rekoč, da se je premislila.

— („Velebit“), društvo hrvatskih dijakov na Dunaji je — kakor se nam piše — praznovalo v torek 2. marca v „Hotel Lamm, Wieden“, 10letnico društva s slovesnim koncertom. Slovenski pevci so sodelovali.

— (Popravek.) V zadnjem listu „Slovenskega Naroda“ v članku „o novi meri

in vagi“ beri: jeden liter = $\frac{1}{1000}$ jednega vagana, namesto $\frac{1}{100}$.

Razne vesti.

* (Ofenheim) je bil pred letom moral dati en milijon gold. kavicije, kot zagotovilo, da mej preiskavo ne pobegne, ker je bil iz zapora izpuščen. Ta milijon je bil na njegove velike hiše na Dunaji intabuliran. Dr. Neuda je sedaj vlogo naredil, naj se ta intabulacija izbriše.

* (Historični muzej ruski v Moskvi), ki je pod pokroviteljstvom velicega kneza, ruskega carjeviča naslednika, bode ustanovljeno na slovečem rudačem bregu pod Kremlo: mesto je v ta namen darovalo zemljišče zastoj. Muzej je zagotovljen vsled velicah daril trgovinskih svetnikov Konova in Zajčerka, ki sta podarila vkup 154000 rubljev. Vrh tega so še druga darila v denarjih in različnih predmetih od členov samih, čisti dohodki javnih predavanj i. t. d. Društvo, ki snuje ta muzej, obstoji iz čestnih udov, ustanovnikov, pravih udov, sodelavcev in dopisovateljev. Ustanovniki so ti, ki so se najprej postavili na čelo tega podvzvetja, kajti hoté jednega iz osem historičnih oddelkov organizirati na vlastne stroške.

* (Samoumor v cerkvi). V ponedeljek dopoldne prouzročil je velik hrup zalosten dogodjai, ki se je pripetil v veliki cerkvi sv. Štefana na Dunaji. Pohlevno, toda čedno in vkusno oblečena, kacicah 30 let stara ženska je klečala pred postranskim altarjem pobožno in v molitev vtopljena uže delje časa. Naenkrat zapazijo neznano opotekati se, ter pasti na tla. Prihitelo je več oseb takoj zraven, da bi dami, ki so mislili, da je le omedlela, — pomagali. Videli so pak, da je tu vsa pomoč — prepozna. V malo trenotjih bila je neznanca nesrečnica, mrtva. Mala stekleničica, v kateri je bilo še nekoliko kapljic, neke strupene tekočine, ki jo je revica držala krčevito v roci, bila je dokaz, kako si je vzela življenje.

* (Iz ljubosumnosti). V nekem pražkem predmestju je bil za natakarja v krčmi A. Č. nekov Janez Valenta. Bil je tu prvičkrat za natakarja. Zaljubil se je v neko 17 okroglolično pasterko v sosedstvu. Toda v poslednej dobi se je prepričal, da se ljubez in naklonost njegove ljubice preminja, kakor vreme v aprilu videl je, da ima izvoljena rajše druge, ter je tedaj sklonil učiniti mlademu svojemu življenju konec. Posledujo noč je v omenjeni gostilnici pil čez mero, da bi imel več poguma. Po polnoči, ko so odšli vsi gostje se jame obnašati, kakor besen. Razbije vse steklenice v jezi, stole polomi, obleko si trga raz sebe in ko so mu hotele kuharice to zabraniti, potegne iz omare veliki kubinjski in oster nož, prereže si žile na vratu, a vrhu tega se tako zabode v srce, da je bil takoj mrtev.

* (Morilci urednika Sonzogno.) Povedali smo oni dan, da je bil urednik Sonzogno v Rimu zavrtno v svojej pisarni zaboden in morilec prijet in zaprt, a da neče nič povedati. Slutilo se je, da je ta morilec bil najet in sedaj se to potrjuje. Iz Rima se namreč piše v „Neue freie Presse“: Minolo noč potegnili so v zapor g. Guseppa Lucijanija, žurnalista in ekskandidata v petem rimskem volilnem okraji, vsled suma, da se je udeležil umora Sonzognovega. List „Italie“ poroča o tej zadevi: Lucijani je imel stanovanje z svojo materjo in sestro skupno v četrtem nadstropju neke hiše v ulici Gubbonari. Včeraj o polnoči vstopi nekov uradnik, za javno varnost, spremljan od mnogih agentov, v to hižo. Zazvone. Ali nihče ne odpre. Ženski glas za vratmi jim zakliče: „Kdo ste vi? Kaj hočete?“ — „V imenu zakona odprite!“ — „Dve ženski sve, a same, toraj ne moreve odpreti.“ — „Je g. Lucijani doma?“ — „Ne, nij ga še domov.“ — „Odpreti pak nam vendar morate, ker smo pooblaščeni preiskati vaše stanovanje.“ — To parlamentovanje je trajalo kacicah 20 minut. Končno zapusti uradnika potrpežli-

